

46262

P A L Æ S T I N A.

ANAN. Antiquissima appellatio huius terra fuit Canaan, quam nata est à Canaan filio Cham, cuius filij eam inter se distribuerunt. Fuerunt autem hi, Sidon, Herbeus, Jebusaeus, Amoraeus, Gergeus & Hamathaeus, &c. Gen. 10. Horum quilibet ei regioni, quam in terra Canaan occupavit & coluit, suum nomen indidit, atque ipsorum fit mentio Gen. 13. 14. 15. 23. 24. 25. 27. 34. 36. 38. 49. 50. Exod. 3. 13. 23. 34. Num. 13. 22. 34. Deut. 1. 2. 3. 4. 7. 10. 11. 12. 13. 15. 16. 17. 19. 24. Iud. 1. 3. 10. 11. 18. 1. Reg. 7. 1. Par. 1. Iudith 5. Psal. 105. 106. 134. 135. Esa. 21. Eze. 16. 27. Retinuit autem haec terra nomen Canaan, donec Israëlita posteritate Canaan partim caesa, partim subacta, eam occuparent. Inde capiti vocari Israël, quod nomen diuinitus attributum est Iacob patriarchae, & inde originem sumpsit, quod Iacob luctatus sit cum Deo. Gen. 32. Nam Israël est fortis Domini aut preualens Deo. Hinc filij & nepotes Iacob dicti sunt Israëlita, & terra ipsorum, quam inhabitauerunt, vocata est Israël, sicut liber Iudicum, & primus Regum testatur. Quamquam autem tota terra Canaan appellata sit Israël, tamen nihilominus cuiuslibet tribus Regio, quam ipsi Iosua diu. no. mandato assignauit, suam propriam ab auctore familia appellationem habuit, cuius plurima sunt in Bibliis testimonia.

Fuerunt autem nomina tribuum, Ruben, Simeon, Iuda, Zebulon, Iaschar, Dan, Gad, Aser, Naphthali, Benjamin, Manasse, Ephraim: & ita cuiuslibet filij Iacob appellatio in posteritate sua & eiusdem loco hest, sic integra terra Canaan in 12. partes est distributa, restante Historiæ sacrae.

Deinde sub Roboam, cum terra Israël & Regnum per seditionem in duas partes discerneret, Iuda & Benjamin tribus sub vna comprehensa Iudae nomen retinuerunt. Quod ideo factum est, quia Iuda propter potentiam, & quia ex ipsa nasciturus erat Messias, fuit celeberrima, & sic à digniori facta est denominatio. Sed reliqua decem tribus, quibus Reges Samariae praeerant, obtinuerunt nomen Israël.

Hae pars post captiuitatem Babylonicam iterum in duas regiones est distincta, videlicet in Samariam & Galileam. Samaria Metropolis, vnde regio nomen habuit, fuit sedes Regum Israël. Sed Galilea ab alienigenis gentibus est occupata. 3. Reg. 9. 4. Reg. 17. Vnde reliquis Indae capiti esse iussa: Vt etiam conuicij loco Galileas infestarentur. Huius Borea pars per contemptum Galileae gentium, & propter situm superior est appellata: Reliqua versus Austrum dicta est inferior. Sequentibus ergo temporibus vsque in aetatem Christi & Apostolorum, atq. demum, terra Canaan vel Israëlita in tres partes distincta, triplici quoque appellatione est vsa. Superior versus Sidonem & Tyrum fuit Galilea: media Samaria: inferior ad Austrum & Arabiam petraeam proprie dicta est Iudaea, quod testificantur Matth. 2. & Iohann. 4. Haec tantum duas tribus Iuda & Benjamin complectebatur. Quamquam etiam vniuersa terra Canaan, vsque ad Thraconos montes, & Ammoniticam regionem nuncupata sit Iudaea, Matth. 19. Marci 10. Itaque & Philiis citerioris Iudaeae mentionem facit. Strabo lib. 16. & Lucanus lib. 2. eandem quoque Iudaeam appellant: quod nomen, vt dictum est, à tribu Iuda occasione sumpsit. Ptolemaeus & alij eam vocant Palaestinam, à Palestinis, quos sacri libri Philistinum nominant, cum & haec gens propter potentiam & bella, quae cum vicinis per aliquot saecula gessit, magni nominis fuerit. Herodorus in Polymnia, & Dion lib. 27. Syriam Palaestinam vocant eam partem Syriae, quae respicit Aegyptum. Ptolemaeus Palaestinam Iudaeam vel Syriae dicit. Quia Palaestina est pars Syriae: sicut Pomponius Mela existimant, qui eam Syriam Iudaeam vocat. Huius Palaestinae pleraque loca in sua tabula sunt explicata: ideo hoc loco omittuntur.

DE AEGIPTO. Terra inter Syenen, vel Catarrhallas, & Ostia Nili sita, quam hic mediæ annua inundatione sua irrigat, antiquissima memoria appellata fuit Cham à filio Noe, qui in distributione orbis terrarum hanc primus occupauit. Psal. 77. 104. 105. Postea vocata est Misraim. Hoc nomen obtinuit à Misraim filio Cham. Gen. 5. & 10. Iosephus ipsam appellat Mersin, lib. 1. cap. 12. quod nomen corruptum est à Misraim, seu consuetudinem, seu irrisoria vicio hoc sit factum. Herodorus in Euterpe Thebas olim Aegyptum dictam fuisse confirmat. A quibusdam Aetia est nuncupata.

Aegyptus tres praecipuas partes vel praefecturas habuit, Superiorem, quae & Thebaica dicitur, Mediam & Inferiorem. Thebaica & Media, quas Aethiopici montes, & vltima Nili ad Sebeyrium scilicet terminant, vocantur Aegyptus Superior, quam Nilus medio tractu perfluit, & ab Euro, Zephyroq. excelsus montibus clauditur. Reliqua regio vsque in mare Aegyptum dicitur Aegyptus Inferior. Haec & Delta vocant: Quia terra, quae Nili ad Sebeyrium diffusus, & Canopico Pelusiacos, ostiis comprehenditur, Triquetram figuram ad similitudinem Δ praefert.

Fuerunt autem haec terra, sapientissimo Alexandri Macedonis consilio in vnde, id est, praefecturas distinctae. Quia Graeci vocis, vnde vel vocat, a regiunculam, & praefecturam significat: huic qui praefectus vocatur. Vnde Thebaica 10. Media 16. & sic summam Aegyptum superiorem 26. praefecturas habuit: Sed in inferiori seu Delta fuerunt 10.

Aegypti frequentissima fit mentio in scriptura, & loca eius in sacris litteris celeberrima sunt: Gehon, id est, Nilus, Gen. 2. Heliopolis, vel Hebraice Bethsemes, Gen. 41. & 46. Esa. 19. Haec & Ezech. 30. On dicitur. Gessen vel Gosen regio Gen. 45. 47. 50. Exod. 9. Phiom, Exod. 1. Cuius frumentaria Aegypti ad Nilum. Hanc Israëlita coacti adificauerunt. Ramesse vel Raemes, Gen. 47. Exod. 1. 12. & haec ab Israëlitis in seruitute est extructa. Sueth, Exod. 12. 13. Eiham, Exod. 13. Piachiorb, Magdolum, Beesephon, Mare rubrum, Exod. 14. Migdal vel Magdolum, Iere. 44. 46. Taphnis, Iere. 2. 43. 44. 46. Ezech. 30. Phaturs, Paturos, Pathros, Iere. 44. Ezech. 19. 30. Tanis, Num. 13. Esa. 19. Ezech. 30. Psal. 77. Hanc Iosephus Protomidem appellat. Alexandria, Iere. 46. Ezech. 20. Pelusium, & Bubastus, Ezech. 30. Memphis dicta Hebraeus Moph, & interdum Noph, & Migdol, Esa. 19. Iere. 2. 44. 46. Ezech. 30. Ose. 9. Haec fuit regia sedes, & Metropolis Aegypti.

DE ARABIA. Arabiam Hebraei vocant Arab, id est, commixtionem, conuenientiam: quod ex 2. Paral. 26. constat. Cum autem triplex sit Arabia: Deserta, Felix, & Petraea: huius propter viciniam faciendam est mentio. Arabia Petraea nomen dedit Petra Metropolis & sedes regia. Haec & Nabathoth dicta est ab Hebraeis, à Nabathoth filio Ismaelis. Esa. 60. Ezech. 27. vnde & Nabataea appellatorem sumpsit. Haec olim ad Edomitum seu Amalechitarum terram pertinuit: Vnde Israëlita ipsam praeservare diuino mandato cogebantur. Hieronymus dicit Petram ab Hebraeis vocari Isaeel: à Syris Recem. Haec Arabia Israëlitarum transitu & multis admirandisq. Dei operibus est illustrata. Loca eius in Bibliis celebrantur. Mare rubrum, Exod. 13. 14. 15. 23. Num. 11. 14. 21. 33. Deut. 1. 2. 11. 10. 1. 2. 4. Psal. 77. 105. 113. Actuum 7. 1. Corin. 10. Sur & Mara, Exod. 15. Elim, Exod. 15. & 16. ibi fuerunt 12. fontes & 70. palmae, quae & Strabo lib. 16. meminit. Sin desertum, Exod. 16. Fuit autem Arabia Petraea in multis locis magnum & horribile desertum, testantibus Deut. 1. & 8. capitibus: cuius rei & plura passim testimonia exstant. Sinai, Exod. 16. Raphidim, Exod. 17. 19. Horeb, Exod. 3. & 17. hoc loco sitentum est, Horeb fuisse partem montium, quos Graeci pithaeas vocant: qui tanta fuerunt altitudine, vt in ipsorum vertice solis ortus vigilia quarta conspiceretur. Sed Sinai fuit pars seu iugum Horeb orientale. Hoc probant Exod. 33. Deut. 4. 5. 9. 10. 29. Psal. 105. Actuum 7. Deut. 33. Sinai appellatur mons Pharan, & Exod. 18. mons sanctus, Porro Sinai montis & solitudinis fere per totam Exodum, Leuiticum, & Deut. 32. fit mentio. Regio in huius ambitu Sinat desertum est appellata, Num. 9. 10. 26. Amalec, Exod. 17. Num. 14. 24. Deut. 25. Madian, Exod. 18. Num. 10. Act. 7. Sepulchra concupiscentiae & Hase-roth, Num. 11. 12. Deut. 1. 9. Iosue 10. 15. Horma, Num. 14. 21. Hor, Num. 20. Deut. 32. Aque contradictionis, Num. 20. 26. Deut. 23. Oboth, Iacobitarum, Zared, torrentis, Mathana, Nabathel, Bamoth, Num. 21. Deut. 2. etiam fit mentio Zared, Seir, Num. 24. Deut. 1. 2. 3. 3. Ios. 24. Tophel & Laban Deut. 1. Elath, Deut. 2. Asongaber, Deut. 2. 3. Reg. 22. 34. Par. 8. Beroth Mosera, Gadgad, Iatebatha, Deut. 10. Num. 33. quadraginta duae mansiones Israëlitarum nominatim recensentur. Porro castra seu mansiones fuerunt loca miraculis diuinis & rebus gestis insignia. Quae aequalibus intervalli vbiq. non distiterunt: quod ex 14. 15. 19. Exod. 10. 14. 33. Num. capitibus est manifestum. Neque populus Iudaicus priorem viam circumductus transit. Sed tertia vice ad mare rubrum peruenit: quod Num. 33. Deut. 2. & Iudic. 11. capita confirmant. Haec ad ductum itineris & dispositionem mansionum ostendendam pertinent.

DE SYRIA ET PHOENICIA. Quamquam Syria significatio olim fuerit amplissima: tamen ea, quae propriè Syria vocatur, Amano monte parte Euphratis, Iudaea, & Phoenicia pelago circumscribitur: Phoenicia pars Syriae multis nominibus celeberrima inter reliquas illustres vrbes habuit Sidonem & Tyrum: Sed Caele Syria Iudaeam ab ortu contingentis metropolis fuit Damascus diuinis & humanis rebus gestis clarissima. De quibus locis dictum est, in Palaestina.

Haec ad suam hanc tabulam auctor Stella. De veteri Palaestina legendi sunt quoque D. Hieronymus, & ea quae scriptis nostro tempore B. Arias Montanus, in suo Chaleb. Describere eam peculiari volumine Iacobus Zeiglerus, V. Volfgangus V. Vissenburgius, & Michael Auzingerus. Vrbem eius primam Hierosolymam, Iosephus de bello Iudaico lib. 6. & 7. & nuper septem libris Adamus Reischerus. Item Christianus Adrichomius.

ULB-Halle KS: B II 6 [3] / 1 S